

ventionen til Apoteker dog er begrænset til et kortere Aaremaal. Men alligevel tyder en Subvention dog paa, at de anses for ret værdifulde Objekter, som bør hjælpes frem.

Men naar Subventionen skal tages fra det Fond, som indkommer ved Betaling af Afgifter fra Apotekerne, bør man ogsaa huske paa, at saa bliver dette Fond mindre, thi det vil ikke blive ved dette Subventionsapotek. Vi ville faa en Masse Anmodninger om Subventionsapoteker. Vi kunne ikke vide, hvor mange vi ville faa, eller hvor de komme til at ligge. Nu se vi jo her, at den højtærede Minister har anmodet om et Apotek i Sjørup, og der er jo megen Sandsynlighed for, at det nu kommer til at ligge i Haderup, hvis de Herrer ikke kunne blive enige om at lægge det i Simmelkær eller et andet endnu mere centralt Sted, og paa den Maade faar man muligvis Apoteker, som man slet ikke har tænkt paa at faa, og de, der havde tænkt paa at faa dem, faa dem ikke. Men denne Fond kunde jo ogsaa have en anden Anvendelse. Dersom man nemlig kom ind paa det store Spørgsmaal om Afløsning af de reelle Privilegier, saa vilde det være naturligt at anvende Pengene dertil; ikke at tale om det Forslag, der har været indbragt i Fjor af et æret Medlem angaaende Pensionering af Apotekererker for at faa dem væk fra Driften af privilegerede Apoteker, saa at de yngre Farmaceuter kunne komme til. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa det; jeg har allerede tidligere udtalt, at der var en vis Fare ved det, thi efter min Anskuelse kan det vanskelig drages en Grænse, hvor der er Tale om Anlæggelse af Subventionsapoteker, hvorimod den naturlige Grænse tidligere var den, at naar et Apotek ikke kunde betale sig for Egnen, og ingen vilde søge Bevillingen, kunde der ikke blive noget.

Men hvad nu det konkrete Tilfælde, Sjørup kontra Haderup, angaar, maa jeg sige, at jeg har været Genstand for stærk Paavirkning fra begge Egne, og da jeg er saa uheldig at høre til dem, der hverken har været i Haderup eller Sjørup, har jeg været nødt til at lade mig belære. Da de første Folk havde talt med mig, følte jeg mig fuldstændig overbevist om, at Apoteket skulde ligge i Haderup, men da jeg havde talt med nogle fra Sjørup, var jeg lige saa overbevist om, at Sjørup var det rigtige Sted. Nu haabede jeg at faa Klaring paa Sagen ved Debatten her. Først troede jeg ogsaa, at Haderup var det rigtige Sted,

men saa hørte jeg af det ærede Medlem for Sjørup — om jeg maa udtrykke mig saaledes — at i Haderup tiltog Befolkningen umaadelig stærkt, det var en By i Opblomstring, mens det derimod var meget vanskeligere med Sjørup. Hvis det var Tilfældet, kunde det jo tænkes, at det ikke absolut var et Apotek, de trængte til i Haderup; kunde en Jordemoder ikke gøre det? Men da de ere ved at uddø i Sjørup, var det jo rimeligt, at Apoteket kom til at ligge der, thi det er jo klart, at der, hvor de daarligste Mennesker ere, der bør Apoteket ligge. Nu er der det ved det, som de Herrer vide, at jeg vilde meget gerne imødekomme dem begge, og jeg er ikke i Tvivl om, at det kunne vi ikke, medmindre de skulle have et Apotek baade i Sjørup og i Haderup, maaske med en Filial i Simmelkær. Men det kunne de jo ikke faa. Hvis den ene af de Herrer faar et Apotek i sin Egn, faar den anden intet og omvendt. Men da der er et gammelt Ordsprog, der siger, at det bedste er det godes Fjende, kan jeg indse, at det bedste kunne de Herrer ikke begge opnaa. Det, der nu vilde være værst for de Herrer, vilde være, om den enes Egn fik et Apotek, thi saa vilde den andens Egn jo være udelukket, altsaa det vilde være meget vanskeligt at komme over. Men kunde man ikke tænke sig, at ingen af dem fik det, saaledes at de begge to bevarede Haabet, naar de kom hjem, og saaledes at vi kunde faa Tid til nærmere at overveje Sagen her i Tinget, saa vi bleve klare over de Principper, der burde lægges til Grund og burde pointeres første Gang, et nyt Subventionsapotek blev vedtaget?

Ravn: Jeg havde ikke tænkt, at jeg skulde have Ordet mere i denne Sag, men ved at se den Mængde Ændringsforslag, der ere stillede til Finansloven, ser man hvor stor en Rolle de stedlige Interesser spille. Alle har stedlige Interesser og kaste sig i Brechen for at hævde dem; med ligesaa god Grund kan jeg derfor gøre det over for mine. Jeg skal blot sige nogle faa Ord over for det, der er fremkommet fra det ærede Medlem for Holstebro (Mølgaard-Nielsen).

Det ærede Medlem mente, at Haderup var noget stort, i stærk Udvikling, og at der var Vidnesbyrd om, at det kunde blive til noget stort i Tiden. (Afbrydelse.) Der er et Medlem, som siger, at der er Plads nok. Ja, det er rigtigt nok, der er Plads nok til alle Sider til Udvikling, men jeg vil gøre opmærksom paa, at der er